

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/177/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223833
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6112223833.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Klaudie Koskovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 13C/296/2012 - 87 zo dňa 26. 11. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania. Druhým výrokom zamietol návrh žalobcu a tretím výrokom rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Pod sp. zn. 13C/296/2012 súd rozhodoval o veciach 13C/296/2012, 13C/301/2012, 13C/302/2012, 13C/305/2012 a 13C/306/2012 spojených uznesením okresného súdu. Po vykonaní dokazovania a zhodnotení skutkového stavu prvostupňový súd návrh ako nedôvodný vo všetkých spojených konaniach zamietol. Pretože žalobca uplatnil náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy vo všetkých spojených konaniach z tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu, ktorého sa mal dopustiť tým, že nerozhodol o návrhu na zmenu exekútora v 30-dňovej lehote od doručenia návrhu, vykonal dokazovanie príslušnými exekučnými spismi.

Vo veci 13C/296/2012 išlo o exekučný spis 1Er/727/2006, kde bolo zistené, že návrh na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 06. 09. 2010, súd rozhodol dňa 28. 12. 2010 tak, že tento zamietol, exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Vo veci 13C/301/2012 z príslušného exekučného spisu 3Er/801/2003 zistil, že návrh na zmenu súdneho exekútora bol predložený súdu dňa 02. 11. 2009, súd rozhodol dňa 26. 01. 2010 tak, že návrh na zmenu súdneho exekútora zamietol, exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju.

Vo veci 13C/302/2012 vykonal dokazovanie príslušným exekučným spisom 3Er/826/2004 s tým, že v tejto veci bol návrh na zmenu súdneho exekútora predložený súdu dňa 02. 11. 2009, rozhodnuté bolo dňa 27. 01. 2010 tak, že návrh bol zamietnutý, exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú a zastavená.

Vo veci 13C/306/2012 vykonal dokazovanie príslušným exekučným spisom 4Er/23/2007, z ktorého zistil, že návrh na zmenu súdneho exekútora bol doručený dňa 06. 09. 2010, dňa 16. 03. 2011 bolo rozhodnuté o zastavení exekúcie.

Vo veci 13C/305/2012 vykonal dokazovanie príslušným exekučným spisom 4Er/24/2007 a zistil, že návrh na zmenu súdneho exekútora bol súdu doručený dňa 06. 09. 2010, súd rozhodol dňa 04. 03. 2011 o zastavení exekúcie.

Súd vyvodil, že v konaniach 3Er/826/2004 a 3Er/801/2003 vzhľadom na skutočnosť, že exekučné konania začali pred 31. 08. 2005, nebolo preukázané porušenie povinnosti zo strany žalovaného, pretože lehota na rozhodnutie súdu bola do zákona č. 233/1995 Z. z. zapracovaná až novelou zákona č. 341/2005 Z. z. s účinnosťou od 01. 09. 2005, pričom podľa prechodných a záverečných ustanovení (§ 238 ods. 1) „konania začaté pred 01. 09. 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. 08. 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak“. V odseku 2 nie je uvedený § 44. Z uvedeného je zrejmé, že v exekučných konaniach začatých do 31. 08. 2005 nebola zákonom stanovená lehota na vydanie rozhodnutia o zmene exekútora, a to bez ohľadu na to, kedy bol návrh na zmenu súdneho exekútora doručený súdu.

Pokiaľ ide o konania 4Er/24/2007, 4Er/23/2007 a 1Er/727/2006, súd uviedol, že vo všetkých konaniach došlo po podaní návrhu na zmenu súdneho exekútora k zastaveniu exekúcie pre jej neprípustnosť. Vo všetkých išlo o výkon exekúcie rozhodcovského súdu, ktorý rozhodoval o nárokoch žalobcu vyplývajúcich zo spotrebiteľských zmlúv. Exekučný súd bol nielen oprávnený, ale aj povinný zákonnosť exekučného titulu, a to v ktoromkoľvek štádiu od začatia exekučného konania. Povinnosťou exekučného súdu bolo zaoberať sa otázkou prípustnosti exekúcie a nie návrhom na zmenu exekútora, ktorý sa stal bezpredmetným po zistení, že nariadená exekúcia je neprípustná. V tejto súvislosti konštatoval, že ani v prípade prekročenia 30-dňovej lehoty nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu a ani k príčinnej súvislosti s prekročením tejto lehoty, nemohlo dôjsť k vzniku tvrdenej škody, ktorej výšku navyše žalobca riadne nepreukázal.

Pokiaľ žalobca navrhol prerušiť konanie do rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti voči rozhodnutiu Krajského súdu v Banskej Bystrici, súd takémuto návrhu nevyhovel, pretože nešlo pre dôvody, pre ktoré súd v zmysle § 109 ods. 1 O. s. p. je povinný obligatórne prerušiť konanie. Súď ďalej poukázal na nález Ústavného súdu SR pod č. I.ÚS/21/00 v súvislosti aj s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaní č. 16Co/198/2013 - 465, podľa ktorých nie je dôvodom na prerušenie v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. skutočnosť, že prebieha konanie na ústavnom súde o porušení základných práv postupom, ktorý sa týka rozhodovania o námietke zaujatosti sudcu, nakoľko meritórne rozhodnutie v konaní nebude závisieť od rozhodnutia ústavného súdu a prerušené konanie by sa mohlo kvalifikovať ako porušenie práva na konanie a rozhodnutie bez zbytočných prieťahov.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. Namietal, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ustanovenia § 101 ods. 2 O. s. p., keď sa žalobca bez ospravedlnenia nedostavil na pojednávanie. Uviedol, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a udal dôležité dôvody, ako aj predložil súdu listiny spojené s týmito dôvodmi. Súď preto nemohol postupovať podľa uvedeného ustanovenia a vec v jeho neprítomnosti prejednať. Inak odňal žalobcovi právo na konanie pred súdom. Uviedol tiež, že samotná okolnosť, že krajský súd nevzhladol dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne aj v očiach verejnosti nemožno zákonného sudcu považovať za nestranného. V odvolaní ďalej uviedol, že súď sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Žalobca nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súď pri rozhodnutí vychádzal a uviedol ich v odôvodnení rozhodnutia. Nemal tak možnosť vyjadriť sa k dôkazom, ktoré súď vykonal a na ktorých rozhodnutie založil. Došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Podľa názoru žalobcu, pokiaľ sa žalovaný nevyjadril k žalobnému návrhu, mal súď rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Ďalej argumentuje ohľadne existencie majetkovej škody, ktorá mu mala vzniknúť v súvislosti s udržiavaním a správou informačného systému a z titulu konkretizovaných výdavkov. Rozhodnutie súdu označil za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Podľa jeho názoru z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, na základe akej úvahy súď dospel k záveru o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako chýbajú dôvody aj pri nemajetkovej ujme. Tvrdí, že pred súdom hodlá prostredníctvom vykonaného dokazovania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súď neprípustne skrátil dokazovanie vykonávané ex offo a nepoučil žalobcu podľa § 120 ods. 4 O. s. p., neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Rozhodnutie okresného súdu

označil za vnútorne rozporné, keď napriek zisteniu porušenia práva, toto nekonštatoval a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy žalobcovi. Domáha sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Písomné vyjadrenie žalovaný k odvolaniu nepodal.

Krajský súd preskúmal vec v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania v súlade s § 214 ods. 2 O. s. p. Rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa u § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku odvolací súd aplikoval ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p., keď sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku. Konštatoval správnosť dôvodov a právnych úvah, na podklade ktorých prvostupňový súd rozhodol, keď vzhľadom na presvedčivosť a správnosť argumentácie v odôvodnení rozsudku nepovažoval za potrebné uvádzať ďalšie argumenty.

Podľa odvolacieho súdu prvostupňový súd sa dostatočne jasne, zrozumiteľne a právne argumentačne presvedčivo vysporiadal v odôvodnení rozsudku s preskúmaním právneho základu a dôvodnosti uplatneného nároku žalobcu, dôvody uvedené v odvolaní žalobcu namietajúce vnútornú rozpornosť a nedostatočnosť odôvodnenia úvah súdu nie sú opodstatnené. Navyše odvolací súd konštatuje, že odvolanie žalobcu zjavne nereaguje na konkrétny rozsudok, voči ktorému smeruje, odvolateľ v odvolaní konštatuje viaceré úvahy súdu, ktoré v konkrétnom odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nie sú obsiahnuté. Odvolací súd upozorňuje, že odvolateľ v podanom odvolaní na konkrétny dôvod, pre ktorý prvostupňový súd nevyhovel jeho návrhu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy vo všetkých jednotlivých veciach, žiadnym spôsobom nereaguje. Potom aj odvolací súd, ktorý je v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p. viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania, nemá ani na aké konkrétne dôvody reagovať.

Argumenty v odvolaní, ktoré spochybňujú procesný postup súdu, podľa ktorých malo byť žalobcovi odňaté právo konať pred súdom, neobstoja. Pokiaľ žalobca tvrdí, že napriek riadnemu a včasnému požiadaniu o zrušenie pojednávania súd ignoroval jeho žiadosť, odvolací súd z obsahu spisu konštatuje, že súd nariadil termín pojednávania, keď predvolanie bolo riadne obom účastníkom konania doručené. Žalobca zaslal súdu procesné podanie - návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a žiadal prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti žalobcu. Súd však podľa zápisnice o pojednávaní uznesením nevyhovel žiadosti o zrušenie nariadeného pojednávania, uznesením rozhodol o zamietnutí návrhu na prerušenie konania a toto svoje rozhodnutie aj odôvodnil. Boli preto splnené zákonné predpoklady pre postup súdu v súlade s § 101 ods. 2 O. s. p. Súd preto nepostupoval svojvoľne, procesný postup súdu bol v súlade s ustanoveniami procesnej normy, a preto ho nemožno považovať za odopretie ústavného práva účastníkovi na spravodlivý súdny proces a právo na verejné prerokovanie veci pred všeobecným nezávislým súdom.

Za nedôvodný súd považuje aj argument, že účastníci neboli poučení v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p. Je bez akýchkoľvek pochybností, že účastníci boli v osobitnom poučení podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. spolu s ďalšími procesnými poučeniami, toto bolo zaslané právnenému zástupcovi žalobcu dňa 20. 09. 2013.

Obsahu spisu nezodpovedá ani argument žalobcu, že súd mal vyvodiť adekvátne procesné následky zo skutočnosti, že sa žalovaný k žalobe nevyjadril, resp. nereagoval na výzvu súdu. Z obsahu spisu je bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalovaný sa k návrhu vyjadril a spolu s prílohami bolo podanie žalovaného žalobcovi doručené (jeho právnenému zástupcovi).

Odvolací súd považuje za neopodstatnené úvahy žalobcu o nedostatku nestrannosti a nezaujatosti zákonného sudcu, nakoľko vo veci právoplatne rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici o nezaujatosti zákonného sudcu E.. D. R., ktorého nevylúčil z pojednávania v označených veciach a ktoré rozhodnutie je žalobca povinný rešpektovať.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a žalovanému ako úspešnému účastníkovi odvolacieho konania náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si trovy v odvolacom konaní neuplatnil.
Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.